

FICO

POSADNUTÝ
MOCOŮ

PETER
BÁRDY

PETER BÁRDY

**FICO
POSADNUTÝ MOCO**

FICO

POSADNUTÝ
MOCO

PETER BÁRDY

Peter Bárdy

FICO – Posadnutý mocou

Copyright © Peter Bárdy, 2023

Slovak edition © Ringier Slovakia Media, s. r. o.

ISBN: 978-80-974488-7-5

OBSAH

Prológ	9
Zničená kariéra aj život	13
Topoľčanec s jasným cieľom	27
Výťah do veľkej politiky	55
Cesta k moci	79
Prvá vláda 2006 – 2010	111
Radičovej vláda 2010 – 2012	157
Druhá vláda 2012 – 2016	173
Tretia vláda 2016 – 2020	211
Zmŕtvychvstanie v opozícii 2020 – 2023	269
Epilóg	297
Poznámky	305
Podakovanie	318

DEMOKRACIA

SMER

SLOVENSKÁ SOCIÁLNA DEMOKRACIA

SLOVENSKÁ
SOCIÁLNA
DEMOKRACIA

S M E R

SLOVENSKÁ SOCIÁLNA DEMOKRACIA

S
S
D

PROLÓG

„Prečo ste napísali knihu o Matovičovi a nie o Ficovi?“ To bola asi najčastejšia otázka, ktorú som dostával po tom, čo vyšla kniha *Obyčajný Matovič. Homo vulgaris*. Presne som vedel, prečo som napísal knihu o predsedovi hnutia OĽaNO, ale nevedel som, prečo som nenapísal o Ficovi.

Zvedavcov som zvykol odbiť s úsmevom, že o trojnásobnom premiérovi už knihy vyšli. Ale vlastne to nebola celkom pravda. Ucelená kniha o predsedovi Smeru totiž neexistovala.

S Robertom Ficom som sa osobne stretol len raz. Nepoznal ma a nevedel, kto som, až kým som sa mu nepredstavil. Bolo to na stretnutí so šéfredaktormi, ktoré zvolal po vražde Jána Kuciaka a Martiny Kušnírovej. Krátko predtým na vlastnej tlačovke vytiahol na stôl milión eur a zahral absurdné divadlo, za ktoré by sa nehanbil ani autor balkánskych filmov o mafii.

Predtým ani potom sme sa nevideli. Aj keď pár ľudí mi hovorilo, že jeho nohsledi mu dávali na hlasitý odposluch telefonáty, keď sa u mňa sťažovali, aké sú Aktuality.sk vrátane mňa osobne nespravodlivé k Smeru a jeho predsedovi. Zvláštna forma získavania bodov u stranického šéfa.

Veľmi dobre si pamätám, ako opatrne sme pristupovali k tomu, ako písať, informovať o vražde nášho kolegu Jana. Ako si uctiť jeho odkaz a zároveň sa postaviť tejto hroznej udalosti, ktorá mala súvis s Ficom. Veď bol predseda vlády. Predseda vlády, za ktorého na Slovensku zavraždili novinára.

Požiadali som kolegov v redakcii, aby sa zdržali čohokoľvek, čo by mohlo ublížiť pamiatke Jána a Martiny, ich rodinám, ale aj dôveryhodnosti a nestrannosti médií. Rozhodli sme sa tiež, že sa v týždňoch po vražde nepostavíme na pódia protestných a smútočných zhromaždení, kam nás pozývali a kde rečníci žiadali okrem iného pád vlády a predčasné voľby. Museli sme ostať mimo, aby sme zabránili zatiahnutiu našej redakcie a Jána Kuciaka do politiky.

Mnohí ľudia tomuto postoju rozumeli, iní nás za to odsudzovali.

Dnes so stopercentnou istotou viem, že nebyť na tribúnach bolo správnym rozhodnutím.

Od hrozného momentu, keď sme sa dozvedeli o vražde, uplynulo dlhých 16 dní, kým som napísal prvý kritický komentár o tom, čoho sme boli svedkami, čo sme mali na srdci a chceli sme to nahlas povedať:

„V prvom rade si treba priznať, kto je zodpovedný za vraždu nášho kolegu a jeho snúbenice. Pokiaľ sa potvrdí, že motívom bola jeho práca, tak je to korupčné prostredie. A teda morálne sú v tom namočení všetci tí, ktorí dopustili, kam sa Slovensko dostalo.

Slovensko sa totiž topí v korupčnom bahne a politické elity sa tomu roky len prizerali. Niektorí boli dokázateľne prepojení na toxických ľudí, daňových podvodníkov, špekulantov...

Odchod Roberta Kaliňáka musí byť len začiatkom. Začiatkom veľkého upratovania. Je totiž legitímnou požiadavkou verejnosti mať na čele krajiny ľudí bojujúcich proti korupcii. Je legitímnou požiadavkou verejnosti žiť v krajine, kde nebude korupcia štandardom, nad ktorým sa mávne rukou.

Ludia chcú žiť v krajine, kde novinári, ktorí korupčné kauzy odhalujú, nie sú urážaní, zosmiešňovaní a nechránení. Kde majú vyšetrovatelia, prokurátori a sudcovia voľné ruky, aby mohli bojovať so zlom.“¹

Keď sme komentár zverejnili, začal mi zvoniť telefón, prichádzali správy cez Facebook aj mailom v ešte väčšom počte ako inokedy... Mali spoločnú pointu. Akúsi spokojnosť verejnosti, že som to nenapísal a nezverejnil skôr. Čakali, kedy sa vyjadríme. A my sme už nemohli byť ticho. Boli sme ticho príliš dlho.

Jeden slovenský politický marketér mi vtedy napísal: „Až dnes si to rozbalil naplno – chápem prečo a zároveň gratulujem.“

Trochu ma to vydesilo: „Je to podľa teba veľmi adresné? Stále sa snažím byť zdržanlivý.“

Odpovedal jasne: „Tak už si nebol. Ja to vidím úplne rovnako a som rád, že si to už napísal priamo.“

Odvtedy sa veľmi často zamýšľam, či som vecný, či som neprepadol aktivizmu, ktorý môže poškodiť nielen výsledok, ale aj novinárčinu, alebo či si nezamieňam pocity a túžby s realitou.

Keď som sa na jeseň 2022 rozhodol, že budem písať politický profil Roberta Fica, vedel som, že sa púšťam do neľahkej práce. Nechcel som totiž napísať sumár toho, čo je známe, ani knihu Bárdyho názorov na Fica. To by bolo primálo.

Ak mala kniha vzniknúť, musel som sa rozprávať s ľuďmi, ktorí boli v jeho blízkosti. Ktorí ho poznajú alebo poznali, vedia, aký je naozaj. Nie ten sprostredkovaný obraz, ako ho vnímame z tlačoviek, zo žatvy, z osláv MDŽ či protestov, kde burcuje ľudí k neposlušnosti a k nedôvere v štát.

Chcel som pochopiť, kto je Robert Fico. Či a ako sa za dlhé desaťročia v politike zmenila jeho osobnosť, alebo ho poháňa stále to isté. Ako sa menil jeho pohľad na politiku, na štát. A čo sa stalo, keď ho po vyše 30 rokoch v politike mnohí považujú za bezpečnostné riziko a kolaboranta s Ruskom, ktoré nás zaradilo na zoznam nepriateľských štátov.

Absolvoval som desiatky stretnutí a stovky hodín diskusií s ľuďmi, ktorí boli alebo ešte stále sú Ficovými politickými súputníkmi. S ktorými spolupracoval alebo bol v otvorenom konflikte.

Chcel by som im všetkým veľmi poďakovať. Hovorili veľmi úprimne, podhalili mi myslenie Roberta Fica aj zákulisie Smeru.

Oslovil som aj Roberta Kaliňáka, ktorý bol najprv ochotný sa stretnúť, dokonca zalobovať u Fica, aby mi aj on odpovedal na otázky do knihy. Žiadosť o rozhovor som poslal mailom na tlačový odbor aj sekretariát Smeru, pretože Fico sa v tom čase vyjadroval, že nemá mobilný telefón, aby ho nerušili. Ale že do piatich minút sa dozvie, keď ho ľudia budú kontaktovať cez stranícku centrálu. Ani po niekoľkých týždňoch sa Fico neozval, ani Kaliňák nereagoval na správy, v ktorých som ho žiadal o prislúbené stretnutie.

Viaceri ďalší zdvorilo odmietli s odôvodnením, že sa boja, čo bude, ak Smer zostaví vládu po voľbách 2023. Iní hovorili len mimo záznamu, aby som pochopil fungovanie strany a rozmyšľanie jej predsedu, ale aby som o tom nepísal. V každom prípade im za to ďakujem. Bolo to užitočné.

Vďaka nim a vďaka editorovi tejto knihy Lukášovi Dikovi si dnes môžem povedať, že vydať sa po stopách politického príbehu Roberta Fica bolo dobré rozhodnutie. O to viac, že Robert Fico je jedným z mála aktívnych politikov, ak nie jediným, ktorého príbeh je súčasťou príbehu novodobého Slovenska od úplného začiatku.

Prečo išiel do politiky? Je politický idealista snažiaci sa vybudovať spravodlivú spoločnosť a silný sociálny štát? Alebo je cynický politický oportunist, ktorý len túžil po lepšom živote, ako mali jeho rodičia? Je politik, ktorému sa všetko vymklo z rúk, alebo mu skutočne išlo iba o moc, a keď ju získal, tak sa jej nevie vzdať? Aké boli a sú jeho motivácie?

Čo je to za človeka a akú prešiel politickú cestu?

Je fér priznať, že k Ficovým vládam som bol celé roky kritický. Mohol za to jeho populizmus, manipulácia s ľudským strachom, rozhadzovanie

verejných financií, kauzy spájané s jeho ľuďmi aj štýl jeho komunikácie, v ktorej nechýbala arogancia, agresivita, vulgárna drzosť, povýšeneckosť či klamstvá.

Vražda Jana a Martiny s tým, čo Fico okolo nej robil, ako nechal eskalovať situáciu, jeho konšpirovanie a neschopnosť prijať politickú zodpovednosť – to všetko vo mne zanechalo nezmazateľnú stopu.

Preto sa táto kniha o politickej kariére najúspešnejšieho slovenského politika začína udalosťami po tragédii z 21. februára 2018, ktorá mala zmeniť Slovensko na spravodlivý a právny štát, bojujúci s korupciou a organizovaným zločinom.

ZNIČENÁ KARIÉRA AJ ŽIVOT

VRAŽDA

STRETNUTIE SO ŠÉFREDAKTORMI

OBJEDNANÝ ORBÁN?

VRAŽDA

V pondelok 26. februára 2018 okolo pol siedmej ráno mi zazvonil mobil. Volal môj zástupca Ján Petrovič, že vo Veľkej Mači našli dvoch zavraždených ľudí s iniciálami Jana Kuciaka a jeho priateľky Marty Kušnírovej.

Bol to pre mňa obrovský šok. Neveril som, že sa to mohlo stať, a celý čas mnou lomcovala kombinácia obrovského strachu a smútku. Napriek tomu, že nič nebolo potvrdené a poznali sme len štyri písmená dvoch mien.

Celú cestu do práce som si hovoril: To nemôže byť pravda. Okolo pol ôsmej mi zavolať minister vnútra Robert Kaliňák. Zlomeným hlasom človeka vo veľmi zlom psychickom stave mi potvrdil, že naše najhoršie obavy sa naplnili, a vyjadril nám úprimnú sústrasť. Sled udalostí bol rýchly.

Bol to jeden z najhorších momentov môjho života.

A otriasol aj životom Roberta Fica.

Smer v tom období odštartoval pravidelnú šou, oslavy Medzinárodného dňa žien. V sobotu 24. februára sa Fico z pozície moderátora prihovárал stovkám ľudí v Bardejove. Pred veľkoplošnou obrazovkou s červenými ružami v tvare srdca mu sparingpartnerov robili Richard Raši, Peter Kažimír a Peter Žiga. Fico priviezol na východ východniarov: „My štyria sme sa ešte nikdy nerozprávali o ženách a máte konečne možnosť povedať niečo úprimné. Keď sa bavíme o ženách, mali by sme sa baviť o mame, o manželke a nakoniec o svokre. A keby tu bol Kaliňák, tak asi aj o milenkách, ale to by sa asi Kaliňákovi nepáčilo, keby som to dnes povedal,“¹ žartoval žviálny predseda Smeru a najmä ženskej časti publika sa to páčilo.

Pochválil sa, že 19. marca bude s manželkou Svetlanou oslavovať 30. výročie sobáša: „Bývali sme v činžiaku na treťom poschodí a na ôsmom býval sused, ktorý moju manželku neuveriteľne miloval a stále chodil za ňou. Keď išiel výťahom z ôsmeho poschodia, zastavil na treťom, zaklopal a hovorí: ‚Svetlanka, ahoj, ako sa máš? Čo potrebuješ?‘ Porozprával sa s ňou a išiel dole. On bol mimoriadne lenivý človek. Doma nerobil žiadne práce. A raz takto prišiel a moja manželka akurát vynášala smeti. ‚Svetlanka, a kam ideš? Čo robíš?‘ Ona, že ide vyniesť smeti, a on, že kam by chodila. Vytrhol jej kôš so smetami, išiel dole, vysypal smeti a vrátil sa. Akurát nie na tretie, ale na ôsme poschodie.

Otvoril dvere a vošiel domov so smetným košom. A manželka sa ho pýtala, že čo to má v rukách, a on, že to je koš od Svetlanky. „Tak ty budeš u Svetlanky smeti vynášať?“ Odvtedy už vysypával smeti, umýval riady aj dlážky. Tak mu treba, nemal chodiť za mojou ženou. Mohol mať pokoj.“²

Fico žiaril spokojnosťou. Publikum mu viselo na perách.

„V nedeľu 25. februára sme sa vracali autom z Michaloviec s tým, že na druhý deň ráno ide Robo na zasadnutie FIFA do Incheby. Mal tam príhovor. Potom sme mali odcestovať na výjazdové rokovanie vlády do Rimavskej Soboty,“ spomína Roman Šipoš, v tom čase šéf kancelárie predsedu vlády Fica. „V pondelok 26. februára ráno okolo pol ôsmej mi zavolala hovorkyňa premiéra Beatrice Szabóová, ktorá mi bežne netelefonovala. Pýtala sa, či neviem, čo je s predsedom, že sa mu nevie dovoliť. Nemali sme veľmi dobrý vzťah, tak som ju len nejako odbil. Povedala mi, že ide o mimoriadnu situáciu, že zavraždili novinára Jána Kuciaka. Chvíľu nato volal Kaliňák,“ spomína Šipoš. Aj on zháňal Fica. „Bolo to v čase, keď zvykol behávať na hrádzi. Zopakoval mi informáciu o vražde novinára. Keď sme sa neskôr s Robertom presúvali na Inchebu, pýtal som sa ho, či mu volal Kali. Odpovedal, že áno, s tým, že ani on nepoznal zavraždeného novinára. Myslím, že ho to zasiahlo. Na zasadnutí FIFA svoj prejav len prečítal, čo u neho nebolo zvykom. Bolo vidieť, že nie je vo svojej koži,“ vracia sa Šipoš ku dňu, keď sa svet dozvedel o vražde nášho kolegu Jana Kuciaka.

Zdroj, o ktorého dôveryhodnosti som sa niekoľkokrát presvedčil, mi neskôr prerozprával, že Kaliňák sa o vražde dozvedel od svojho ochrankára. Keď mu to povedal, Kaliňák sa opýtal: „Kto nám to urobil?“

Krátko pred obedom o 11:23 sa na facebookovej fanúšikovskej stránke Roberta Fica aj Smeru-SD objavil status: „Vražda dvoch mladých ľudí je ohavným činom za akýchkoľvek okolností a nesmie mať v našej spoločnosti miesto. Ak by sa ukázalo, že smrť investigatívneho reportéra súvisela s jeho novinárskou prácou, išlo by o bezprecedentný útok na slobodu tlače a demokraciu na Slovensku.“

Všetky slovenské vlády od roku 1998 rešpektovali úlohu médií v slovenskej spoločnosti a vnímali slobodu tlače ako nezastupiteľnú súčasť demokratického zriadenia. Svedčia o tom aj trvalé popredné miesta Slovenska v rešpektovanom rebríčku slobody tlače na svete, zostavovanom organizáciou Reportéri bez hraníc, kde sme napríklad

vlani obsadili 17. priečku. Ani strana Smer počas svojej jednofarebnej vlády, napriek vecným výhradám ku kvalite žurnalistickej práce, neurobila žiadne opatrenia, ktoré by slobodu médií na Slovensku obmedzili.

Vraždu dvoch mladých ľudí, tak ako všetky podobné prípady, je potrebné čo najskôr vyšetriť, odhaliť jej páchatelov a potrestať ich. Vláda Slovenskej republiky bude v rámci svojich právomocí maximálne nápomocná, aby orgány činné v trestnom konaní i ďalšie bezpečnostné zložky mohli v tomto prípade čo najefektívnejšie konať. Odmietame však politické zneužívanie tejto tragédie, ktoré takmer okamžite spustila slovenská opozícia.“

Neskôr pribudol ďalší status: „Strana SMER-SD v súvislosti s tragickým úmrtím novinára Jána Kuciaka ruší dnešné oslavy MDŽ v Detve, o náhradnom termíne budeme verejnosť informovať.“

Fico ani ľudia v Smere zodpovední za komunikáciu vôbec nepochopili, čo sa stalo. Že vražda novinára je výnimočná a veľmi vážna vec. Mnohí síce tušili, že príde nejaká búrka, ľudia budú nahnevaní, opozícia bude žiadať ich hlavy, ale verili, že to ustoja.

Ani predseda Smeru nedokázal odhadnúť, aký budú mať udalosti spád a ako veľmi táto tragédia zmení udalosti v štáte, v jeho strane aj v jeho živote. No dnes už vieme, že vražda dvoch mladých ľudí sa ho paradoxne dotkla menej ako jeho vlastný politický a ľudský osud.

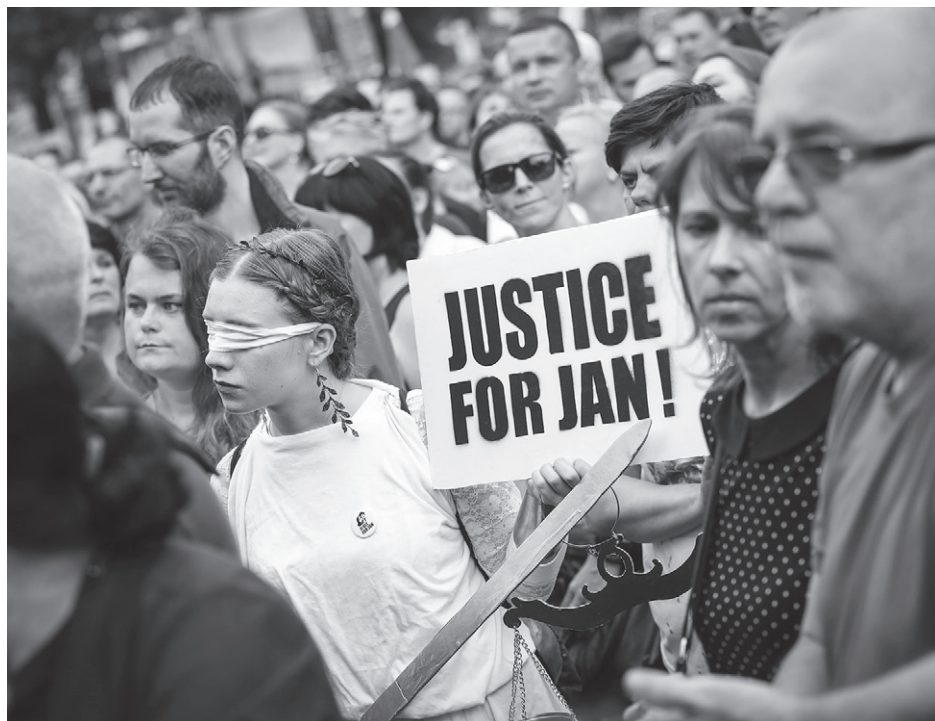
STRETNUTIE SO ŠÉFREDAKTORMI

Utorok 27. februára bol šialený deň. Do redakcie Aktuality.sk prichádzali desiatky najmä zahraničných novinárov, televízne štáby, aby znamenávali udalosti súvisiace s Janovou vraždou. Cítili sme sa veľmi unavení a smutní. Spomínam si, ako sme sa s kolegami rozprávali, či má vôbec zmysel pokračovať v novinárskej práci.

Štát ukradnutý Robertom Ficom a jeho prisluhovačmi vytváral prostredie pre „našich ľudí“ namiesto toho, aby chránil svojich obyvateľov ako Jano a Martina.

Predpoludním som bol vypovedať na policajnom prezídiu. Prvé dni po vražde som tam chodil dosť často, ale bral som to ako svoju povinnosť. Bolo to to najmenej, čo som mohol urobiť pre jej vyšetrovanie.

V priebehu dňa sa ku mne dostala správa, že Fico sa chce stretnúť s predstaviteľmi redakcií. Deň predtým asi všetci šéfredaktori celoštátnych médií podpísali vyhlásenie, v ktorom upozornili, že „vražda

Vražda Jána a Martiny vyhnala do ulíc desiatky tisíc ľudí. Masové pochody sa konali po celý rok, časom sa zmenili na pietnu spomienku.

Foto: David Ištók/Aktuality.sk

novinára je vážnym znamením, že sa zločin obracia proti jednému z najdôležitejších pilierov slobody: slobody slova a práva občanov kontrolovať mocných a tých, ktorí prekračujú zákon“. Súčasťou iniciatívy bola aj výzva, aby „štát urobil všetky potrebné kroky nielen na vypátranie zločincov, ale aj na vytvorenie podmienok pre bezpečnú prácu novinárov“.

Kto prišiel s nápadom, aby sa stretol Fico so zástupcami médií, sme nezistili. V redakcii sme nad tým len krútili hlavami. Priznám sa, v rozpoležení, v ktorom som bol, som na stretnutie najprv ísť nechcel. No pozvanie som nakoniec neodmietol. Napokon, išli tam šéfovia všetkých významných redakcií, takže ignorovanie z našej strany by nič nevyriešilo. Bola by to chyba.

Keď som prichádzal na úrad vlády, stretol som za dverami reportérku Denníka N Moniku Tódovú. „Peťo, videl si to?“ opýtala sa ma.

Nevedel som, o čom hovorí, lebo každú chvíľu sa objavovali nové a nové správy, rôzne špekulácie, reakcie...

„Neviem, čo myslíš,“ priznal som.

„Ten milión na stole! Je to šialené.“

Pred stretnutím so šéfredaktormi Fico s Robertom Kaliňákom a policajným prezidentom Tiborom Gašparom zvolali brífing s názvom *Aktuálne informácie v prípade vraždy Jána Kuciaka a jeho priateľky*.

V žltom salóniku úradu vlády na lesklom drevenom stole vedľa nich ležal milión eur v hotovosti. Sľúbili ho ako odmenu za relevantné informácie, ktoré pomôžu pri pátraní po ľuďoch zodpovedných za vraždu Jana a Marty.

Dodnes sa hovorí, že za nápadom s miliónom na stole bol Erik Tomáš. Podľa Bélu Bugára Kaliňák prehováral Fica, aby tlačovku urobili bez peňazí: „Fico nakoniec rozhodol, že ju urobia, aby ukázali, že sú ochotní dať aj peniaze, aby odhalili, kto dal Kuciaka zavraždiť.“

Absurdné.

Po kauzách s „kešom“ spojených s Marianom Kočnerom a Ladislavom Bašternákom, ktoré odhaľoval aj zavraždený Jano Kuciak, sa Fico, Kaliňák a Gašpar postavili pred novinárov vedľa milióna eur v „keši“. S ozbrojeným kukláčom v miestnosti zinscenovali cynické predstavenie a tým len dokazovali, že im vôbec nedochádza, čo sa stalo. Boli tak ohromne odtrhnutí od reality, že táto scénka ako vystrihnutá z mafiánskeho filmu Ficovi prišla ako dobrý nápad.

Tú tlačovku som odvtedy videl zo záznamu niekoľkokrát. Kým Fico začal hovoriť, Kaliňák s Gašparom upierali prázdne pohľady do zeme. A keď ich šéf sľuboval milión za informácie a ukázal na balík peňazí prstom, bolo cítiť, že sa chveje.

Poslednou veľkou témou, na ktorej Jano pracoval, bolo totiž pôsobenie talianskej mafie na východnom Slovensku a jej prepojenie na Ficovu radkyňu Máriu Troškovú a šéfa krízového manažmentu a bezpečnosti štátu na úrade vlády Viliama Jasaňa. Informácie o texte, ktorý poukazoval na to, že si mafia de facto podala ruky s úradom vlády, už presiakli na verejnosť. Na tlačovke tak novinári konfrontovali Fica aj s touto témou.

„Spájate nevinných ľudí s dvojnásobnou vraždou, to je už cez čiaru,“ chránil svojich Fico. Na otázku, či necíti, alebo nevyvodí zodpovednosť, reagoval podráždene: „Nie celkom presne som pochopil vašu otázku... Včera bol označený prvý podozrivý, dnes druhý, zajtra možno označíte tretieho. Nespájajte bez dôkazov ľudí s úkladnou vraždou. To je cez čiaru.“

Stretnutie so šéfredaktormi sa konalo hneď v susednej miestnosti – v zelenom salóniku s dlhým stolom. Aj tu sa rozoberal vzťah hlavy talianskych podnikateľov z východného Slovensku Antonina Vadalu s prepojením na zločineckú organizáciu 'Ndrangheta s Ficovou radkyňou. Vedť to bola vážna vec. A bol tu zavraždený novinár, ktorý sa téme venoval.

Posadili ma niekam doprostred stola. Po mojej ľavej ruke sedela šéfredaktorka Nového času Júlia Kováčová, na pravej strane šéfredaktorka denníka Sme Beata Balogová a vedľa nej šéfredaktor Denníka N Matúš Kostolný. Oproti sedeli Erik Tomáš, Robert Kaliňák, Robert Fico a Tibor Gašpar. Ja som mal oproti sebe Kaliňáka. Vo vzduchu bola cítiť zmes nervozity a zápachu alkoholu. O Ficovi sa vtedy už celkom otvorene hovorilo, že to preháňal s pitím a čo-to naznačoval aj jeho sklený pohľad.

S Ficom ani Kaliňákom som sa predtým nikdy nestretol. S Gašparom len raz, deň predtým, pred prvým výsluchom na policajnom prezídiu.

Premiér sa ujal slova. Snažil sa byť rozvážny a rozprával niečo o tom, ako im záleží na vyšetrení vraždy. Vlastne mi to bolo jedno. Cítil som hnev zmiešaný so smútkom, no zároveň som vedel, že sa musím ukontrolovať a zostať čo najneutrálnejší. Díval som sa na Fica a sledoval, ako sa jeho patetický smutný tón hlasu mení na zľahčovanie, keď s Kaliňákom vtipkovali o téme vzťahu Vadalu a Troškovej.